Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 8 (638) * joi 20 februarie 1958
8 pag. 30 bani

Un băiat care știe ce vrea...

...și care, atunci cînd face cunoștință cu cineva, se recomandă astfel:

— Dumitrunicșorclascinceașcoalanumărupatrucstanța!

(Adică Dumitrescu Nicușor, clasa a V-a Școala nr. 4, Constanța).

— Măi, Nicușor, de ce vorbești tu atît de repede? Tatăl tău e cumva crainic sportiv la radio? — l-am întrebat.

— Nu, e șofer! Șofer de cursă lungă! — mi-a răspuns, de astă dată mai rar, Nicușor, punînd frînă... coardelor vocale.

— Atunci de ce te repezi așa în vorbă?

Păi... ăsta-i felul meu! m-a lămurit fără pic de supărare Nicușor, zîmbind atît de deschis și de prietenos, încît mi-a părut rău de gluma mea.

Să știți însă că graba de care dă dovadă Nicușor cînd vorbește nu-l caracterizează în general (expresia „nu-l caracterizează în general" am folosit-o special pentru a-i face plăcere lui Nicușor. Intr-adevăr, el se dă în vînt după cuvintele „radicale" și niciodată nu scapă prilejul de-a plasa cîte unul atunci cînd trebuie și mai ales atunci cînd nu trebuie). Vasăzică, spuneam că Nicușor se grăbește doar la vorbă. In rest — ce e drept, e drept — e departe de a fi dezordonat. Nu degeaba-i președinte de grupă. Ba mai mult, Nicușor e dintre acei băieți despre care învățătoarele obișnuiesc să spună: „Dacă i-aș avea pe toți ca el în clasă!..."

Și, într-adevăr, e un băiat de nădejde. Il place să învețe. Mai mult: știe să învețe. Are un plan zilnic, de la care nu se abate pentru nimic în lume.

— Ai planul la tine, Nicușor?

— Il am.

— Mi-l arăți?

— Cam greu... Il am în... cap! O vreme am avut planul pe hîrtie, dar acum l-am învățat pe de rost. Pot să-l spun!

Și Nicușor începea nu să spună, ci (pe cuvîntul meu!) să-l recite... Nu redăm aici planul, căci, dacă nu-l auziți chiar din gura lui, n-are nici un farmec... Pot însă să vă încredințez că e un plan foarte bun. Nicușor se scoală totdeauna devreme, întrebuințează cu multă plăcere apa rece la spălat, mănîncă, își ajută mama la gospodărie și în cele din urmă se apucă de lecții. Incepe cu materiile cele mai grele. Intîi citește și apoi scrie. După ce a terminat face o pauză, iese în curte, se joacă... Apoi, fuga înapoi să-și termine restul de lecții! Nimeni nu-l pune cu de-a sila să-și respecte acest plan. Adică, este totuși cineva care face treaba asta — și anume dorința de a învăța bine, de a fi printre primii din clasă. Nu-i dorință prea rea, copii, v-o recomand și vouă!

Așa e Nicușor. Planificat. In afară de vorbă, e planificat în toate. Chiar și la... bătaie. Intr-adevăr, încercînd să mă convingă că pionierii din clasa lui sînt cu toții foarte disciplinați, mi-a declarat:

— Noi nu ne batem oricînd și cu oricine. Ne batem numai după ce ne-am făcut lecțiile și numai cu copiii cuminți, care învață bine! (N-am răspuns nimic la această declarație. Din pricina tristeții n-am răspuns. Intr-adevăr, copii, cum să nu fi trist dacă Nicușor m-a socotit atît de naiv încît să-l cred?)

...Și acum să-l lăsăm pe Nicușor. E grăbit. Are multă treabă acasă. Trebuie să învețe, să-și ajute mama la gospodărie (tatăl e plecat din oraș, în cursă), iar la urmă să se joace cu Gabi, surioara lui, o persoană foarte importantă, în etate de un an și patru luni.

GHEORGHIȚĂ REPORTERUL

ÎN RECREAȚIE...

UN MECI IN... 10 MINUTE, FARA REPRIZE.

ZILE DE LUPTA

* O misiune importantă
* Cuvîntul ucenicilor
* Provocatorii sînt înfrînți!

In iarna anului 1934 eram elev în clasa a II-a la Școala industrială nr. 10 din Obor. Invățam aici o sumedenie de flăcăiandri gălăgioși, cu palmele mari și roșii, îmbrăcați ca vai de lume — ucenici la fabricile „Voinea", „SET", „Malaxa" și altele.

Incepuserăm să ne gîndim, să iscodim legile după care cîteva sute de mari bogătași trăiau ca în rai, în timp ce milioanele de oameni săraci îndurau umilința, foamea, frigul.

Și iată că, prin legătura mea superioară ilegală, am primit o sarcină însemnată: aceea de a le da colegilor mei să semneze un memoriu. Era pe atunci în ajunul rejudecării procesului ceferiștilor. Partidul dăduse cuvînt de ordine să înceapă o campanie pentru eliberarea ceferiștilor, folosindu-se diferite forme: demonstrații, greve, memorii iscălite de muncitori. Un astfel de memoriu urma să le prezint și eu ucenicilor.

Mai întîi, am provocat cu o zi-două înainte discuții în clasă despre luptele ceferiștilor și în general, despre lupta proletariatului împotriva patronilor exploatatori.

NICHIFOR STERE

(Continuare în pag. a 3-a)

De vorbă cu CITITORII

8 MARTIE

Zi de sărbătoare. 8 Martie Ziua Femeii: a mamei, a tovarăşelor profesoare şi instructoare, a surorii mele mai mari, a prietenelor. Şi cît de mult le iubesc, le respect. La fel ca şi voi. Eu, dragi prieteni, m-am şi gîndit ce dar să le fac. Dar aveţi grijă: pînă la 8 Martie... „secret".

In primul rînd, pentru toţi cei dragi — vestitul şi tradiţionalul... mărţişor! Apoi voi lucra un semn de carte. Nu e greu. Pe o fundă de 20 cm lungime voi desena cîte ceva — un mănunchi de flori, cîteva motive decorative — apoi voi scrie data şi mă voi iscăli. E o atenţie, nu? Pentru mama însă, voi lucra o cutie în care să-şi ţină tot ce-i trebuie pentru lucrul de mînă: foarfeci, aţă, ace, nasturi etc. Cum voi proceda? Voi lua o cutie de carton pe care o voi capitona. Pe feţele interioare şi exterioare ale cutiei voi aşeza un strat subţire de vată, pe care îl voi acoperi cu pînză sau cu mătase. Voi coase pînza frumos, iar pentru ca vata să nu „mişte", voi împunge cu acul cu aţă înodată la capăt din loc în loc în pînză, vată şi carton. Cutia va arăta frumos şi sper că mama se va bucura mult.

Aş vrea însă, dragi prieteni, să vă mai spun ceva. O atenţie pentru 8 Martie nu înseamnă numaidecît un dar. Cred că mamele noastre se vor bucura tot atît de mult dacă le vom aduce o notă bună, dacă vom veni mai din timp acasă şi vom aşeza masa frumos, dacă vom face curăţenie în cameră. Pe cei dragi orice atenţie îi bucură. Dacă doriţi să confecţionaţi obiecte mai deosebite, citiţi în pagina a VIII-a. Acolo veţi găsi cîteva modele interesante.

Pînă atunci, spor la muncă, dragi prieteni

MARIUCA

UN POMPIER DE 13 ANI

Mă aflu în oraşul muncitoresc Hunedoara.

Păşesc rar, fără grabă, cînd, la numai cîţiva paşi în faţa mea, se produce un scurt circuit electric şi o flacără verzuie izbucneşte la unul dintre blocuri. După o clipă, flacăra dispare în peretele de zid şi pe urma ei începe să apară un fuior cenuşiu de fum.

— Foc! mi-am zis.

Izolaţia sîrmelor ardea pe tub întocmai ca un fitil de dinamită. In jur nimeni nu absevase. Ceva mai tîrziu cîteva femei se opriră înspăimîntate în faţa clădirii.

— Anunţaţi pompierii!

Eram în faţa clădirii, la intrare. O femeie ieşise tocmai atunci din bloc şi se văita îngrozită.

— Băiatul, băiatul e înăuntru, nu-l lăsaţi...

Crezînd că e vorba de un prichindel, dădui să urc scările. Fumul însă îmi bara orice mişcare. Incotro s-o apuc? Nu cunoaşteam blocul. Iar copilul? Unde să-l găsesc?

Nişte paşi care coborau îmi încordară atenţia. M-am retras într-o parte, cînd un băiat de vreo 13 ani se opri drept în uşă.

— Cei cu tine? abia apucai să-l întreb.

— Nimic, îmi răspunse, în timp ce-şi freca un ochi cu mîna. Am izolat focul. Zidul e de cărămidă şi n-o să se aprindă. Pericolul era sus, în pod, dar... am tăiat sîrmele.

Datorită curajului său, a stăpînirii de sine, el a salvat bunuri obşteşti.

Eroul celor de mai sus este Popa Alexandru din cl. a VI-a B, de la Şcoala Medie.

GH. NEGREA

LA ŞCOALA ELEMENTARA Nr. 51 AU INFLORIT MACII...

Nici grămezile de zăpadă aliniate pe marginea şoselei, nici crengile goale ale copacilor, nici calendarul care-mi dovedea, încăpăţînat, că sîntem abia la începutul lunii februarie nu mi-au putut clinti convingerea că am trăit o zi de primăvară. Anotimpul a luat-o înaintea calendarului şi, într-o sală pardosită cu mozaic, în vecinătatea unui acvarium de peştişori, am trăit ceasuri de primăvară.

Sub privirile îngrijorate, grozav de emoţionate ale mamelor, ale profesoarelor, ale celorlalţi colegi, se-nşiră zece copii, zece şcolari, tăcuţi, stînjeniţi de atenţia ce li se dă şi cu care nu-s obişnuiţi. Pe piept, deasupra inimii, poartă o rozetă, semnul că-s şcolari de frunte.

Pe masă, un teanc de coli, cu grijă caligrafiate: „Angajamentul". Scrie acolo: „făgăduiesc să..."

Fetiţele şi băieţii, adică cei zece copii aliniaţi în faţa careului, au făcut un legămînt. Ei au făgăduit să înveţe bine să se poarte fără cusur în şcoală şi acasă, pe stradă şi cu colegii; au făgăduit să nu uite nici o clipă că vor deveni cetăţeni demni ai patriei lor, să nu uite că primesc din mîna instructoarei lor o părticică dintr-un mare şi glorios steag de luptă, că vor strînge zilnic colţurile cravatei lor roşii cu gîndul la ceea ce înseamnă partid, Uniunea Tineretului Muncitor şi organizaţia de pionieri.

Ei păşesc astăzi în prima etapă...

Pe mulţi din cei aliniaţi acolo îi cunosc, i-am urmărit în jocurile lor, la măsuţa pe care-şi scriau temele, i-am văzut adînciţi în rezolvarea unei probleme, cu tocul uitat în cerneală, jucîndu-se de-a „poşta copiilor" sau de-a „podul de piatră",

desenînd pe caldarîm „şotronul", legînd sau dezlegînd prietenii, cumpărînd pîine, aşteptînd la casă, socotind în gînd restul primit, I-am văzut şi-n clipa de neuitat, pentru totdeauna întipărită în memorie, cînd au intrat prima dată în clasă. Aveau atunci şapte ani şi ochi atît de mari, atît de miraţi!

Sînt înşiraţi unul după altul, tot ei, dar arată, ori poate eu mă înşel, schimbaţi.

Au împlinit 9 ani şi sînt pionieri, sînt primiţi între pionieri.

Dar pe care nu-l cunosc? I-acolo Zari, timid şi tăcut, dar tare în aritmetică, stăruitor şi atent. Nici nu clipeşte. I-acolo Olga, blondă, cu obrajii în flăcări. Are acasă o adevărată bibliotecă. E Şerban, din străduţa alăturată, căruia-i place să adune copiii în curte, e o altă Olga, din clasa B („Eleva mea model", o prezintă profesoara), e Ludmila, lîngă ea Luiza, sfioasă, liniştită, potrivindu-şi mereu pliurile, fără greş călcate, ale fustei, e Nora, e Dănuţ, amîndoi nerăbdători.

Zece perechi de ochi. Copiii de pe strada mea au crescut. Ii urmăresc cum îşi înnoadă cravata roşie, cum se găsesc ei înşişi schimbaţi, cum va trebui de-acum să ţină minte mereu ce au făgăduit.

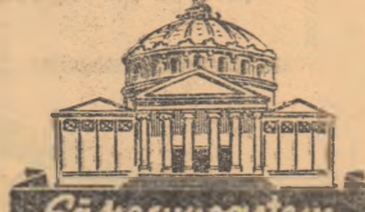
Pe albul bluzelor, roşul aprins uimeşte. Deodată, în mijlocul sălii au înflorit, ca o minune, maci.

Nu m-am înşelat prin urmare. A fost o zi de adevărată primăvară, împotriva a ceea ce îmi arăta calendarul. Ii spun asta fetiţei mele, Nora. Nu mă crede.

— Chiar, chiar?

— Chiar! Incă ce primăvară, draga mea!

ŞTEFAN LUCA

Să ne cunoaştem CAPITALA

Bulevardele largi, luminate cu neon, şosele străjuite de o parte şi de alta de castani şi tei, străbat oraşul de la un capăt la altul. Autobuse şi troleybuse elegante, limuzine, alunecă pe drumurile asfaltate purtînd sute de mii de călători dintr-o parte într-alta a oraşului. Clădiri înalte, moderne, ca cele din centru, se înalţă acum şi în cartierele Floreasca, Ferentari, Bucureştii Noi. Peste tot, seara, firmele luminoase îşi anunţă de departe sălile de spectacol, magazinele, restaurantele.

Bucureştiul, capitala patriei noastre, cel mai mare şi mai modern oraş din ţară, a apărut pe hartă acum 500 de ani ca un mic punct, o mică aşezare în ţinutul Munteniei. In numerele viitoare vom începe să răsfoim filele istoriei şi împreună, vom păşi pe drumurile de început ale oraşului nostru iubit.

NU-I NICI UN SECRET...

De multe ori, copiii mă întreabă: „Cum ar fi mai bine să învățăm la geografie?... să înțelegem mai ușor lecțiile?" Ce-aș putea să le răspund?

Îmi amintesc însă de o elevă care a terminat clasa a VII-a anul trecut. O chema Papadopol Doina. Învăța foarte bine la geografie. Odată a venit la mine și mi-a arătat un album geografic; îl confecționase singură. Cît de interesant mi s-a părut albumul Doinei! Cînd am început să-l răsfoiesc, m-am simțit purtată parcă prin toate țările de democrație populară. Fotografiile decupate din reviste îmi vorbeau... Am înțeles atunci de ce Doina se descurca cu atîta ușurință la lecții. Asemenea preocupări deschid elevului un orizont larg asupra geografiei.

Sînt mulți dintre voi care se rezumă numai la notițele fugare, luate în orele de clasă. Nu e de-ajuns. Asta nu duce la aprofundarea materiei și nici la lărgirea cunoștiințelor voastre.

Pentru reținerea denumirilor de localități, ape, munți, atlasul să nu lipsească din fața elevului în timpul pregătirii lecției atît la școală, cît și acasă.

De exemplu, la clasa a VII-a, „Apele R.P.R." se pot învăța numai citind și interpretînd harta sau atlasul, pentru că numai atunci poți determina cu ușurință cursul rîului, formele de relief prin care trece rîul, direcția, locul unde formează defilee, localitățile pe unde trece și importanța lor economică.

La clasa a V-a elevii pot să modeleze acasă, din plastilină, formele de relief ale scoarței terestre.

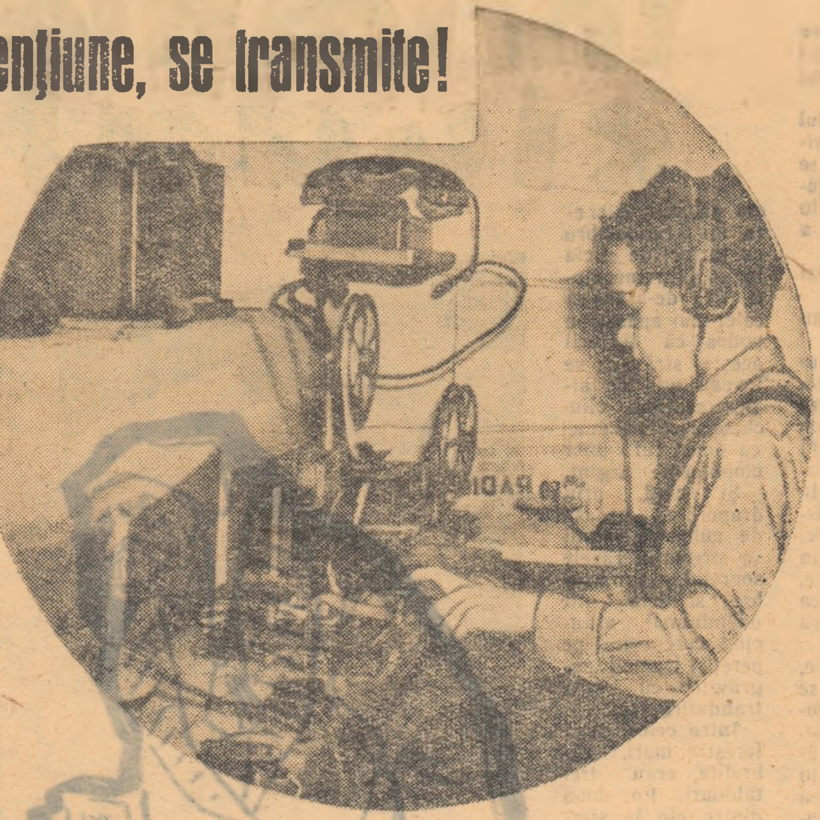
E bine să vă obișnuiți cu mînuirea unor aparate ca: busola, barometrul, termometrul, ceasornicul solar...

Sînt puține exemplele pe care le-am enumerat mai sus. S-ar mai putea scrie și altele, dar mă opresc deocamdată aici. În orice caz, n-aș vrea ca sfaturile pe care vi le dau să rămînă doar citite.

Prof. CORNELIA VASILIU
Sc. medie nr. 4 — București

Atențiune, se transmite!

La cercul de Radiotelegrafie de la „Casa pionierilor" din Orașul Stalin

ZILE DE LUPTA

(Urmare din pag. I-a).

Pregătit astfel, într-una din serile următoare, după cursuri, m-am suit la catedră:

— Băieți... În curînd se redeschide procesul fraților noștri mai mari, luptătorii ceferiști! Autoritățile urmăresc să-i arunce în temniță, pentru a-i împiedica să mai ia parte la lupta de eliberare a clasei muncitoare. Nu trebuie să îngăduim asta!

Băieții s-au ridicat în picioare, aplaudînd și scandînd: „Trăiască ceferiștii" !

Mă uitam la ei și nu-mi venea să cred. Unde dispăruseră flăcăiandrii cei gălăgioși și naivi, care, după ce primeau un ghiont de le dădeau lacrimile din partea maistrului, se răzbunau doar strîmbîndu-se în spatele lui? În locul lor erau aci, în clasă, vreo 30 de tineri muncitori, severi, maturi, care, cu lumina înțelegerii pe chipuri, luau o hotărîre bărbătească, muncitorească.

Le arătai memoriul, le explicai că el trebuie semnat de toți acei care doresc eliberarea ceferiștilor.

— Dă-ni-l! Să-l semnăm!

Pe rînd, băieții începură să semneze, apăsînd zdravăn creionul pe hîrtie.

Deodată, chiar în clipa cînd toți isprăviseră de semnat, Marin și Zamfir, doi ucenici de la „SET", doi vlăjgani gălbejiți, se repeziră la mine și chipurile rîzînd, îmi smulseră memoriul din mînă:

— Ia dă-l încoa, Sterică, dă-l încoa să i-l dăm la semnat și domnului director. El e cineva, semnătura lui are greutate!

Mă trecu un fior de spaimă, cînd îi văzui cu memoriul în mîini și vorbind astfel. Într-o străfulgerare, înțelesei totul. Marin și Zamfir, pe care-i bănuiam de mult că sînt sub influența legionarilor, urmăreau să împiedice acțiunea noastră. Era limpede că, văzînd memoriul, directorul ar fi anunțat poliția. Nu era greu de prevăzut ceea ce avea să urmeze atunci; eliminarea unor ucenici, arestarea mea...

— Prieteni, strigai către clasă, oare domnul director cîștigă doi lei pe zi, așa cum cîștigăm noi? Oare știe el ce-i foamea și bătaia? Nu știe! Atunci de ce ar semna? Și apoi nu știm ce gîndește el despre luptele ceferiștilor!

— Așa e! tună unul dintre ucenicii cu mai multă autoritate. Memoriul ăsta nu trebuie să ajungă în mîna directorului! Mă, Zamfire, și tu, Marinică, pe voi vă mănîncă pielea? Dați numaidecît memoriul înapoi!

— Dați memoriul imediat! se auziră alte voci amenințătoare.

Speriați, prinși cu ocaua mică, cei doi provocatori îmi dădură înapoi memoriul și nu mai știură cum să-și ascundă mutrele viclene în fundul clasei.

Zîmbii. Eram mîndru de colegii mei. Îmi adusei aminte de vorbele unui lucrător mai vîrstnic, intrat de mult în mișcare: „Fii încrezător în conștiința muncitorilor. Într-o cauză dreaptă te vor ajuta fără preget!"

Iată deci cum, în timpul acela de grele lupte muncitorești, ucenicii se străduiau să înțeleagă și să se încadreze în rîndurile proletariatului luptător.

LA ÎNCHIDEREA PAGINII

„O călătorie prin Orient și Grecia antică", ne scrie Enghelberg Adela, a fost tema concursului „Drumeții veseli". Participanți? Clasele a V-a A și a V-a B de la Școala de 7 ani nr. 1 Bacău. Învingătorii? Clasa a V-a B și... speranța pentru o revanșă a clasei a V-a A.

★

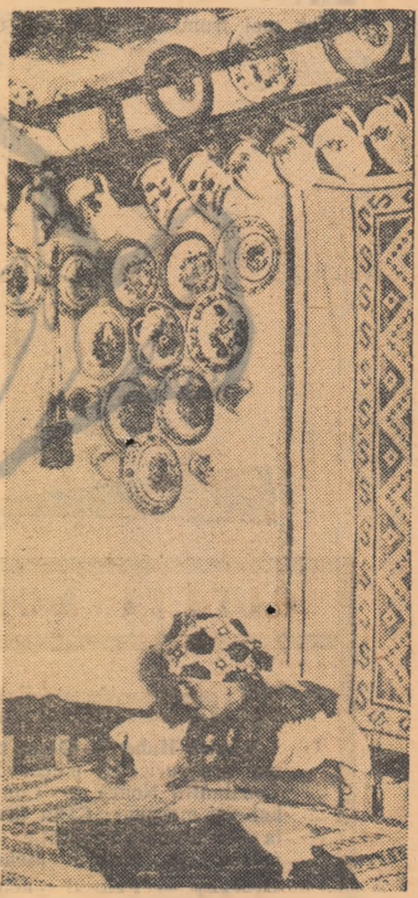
„Ne-am îmbogățit, ne scrie Scurtu Ioan, de la Casa de copii școlari din Piatra Neamț. La colțul viu avem acum un pirș, cîteva vrăbii, sticleți și o... bufniță!"

★

„La școala noastră, ne scrie Miercurea Cristina, din comuna Șoldanu, regiunea București, au și început „lucrările" de primăvară. Mai mulți pionieri au încercat puterea de încolțire a semințelor de grîu, orz și secară. Strîngerea cenușii și a îngrășămintelor este sarcina noastră permanentă. Abia așteptăm să începem lucrul".

★

„E o mare cinste să devii utemist, ne scrie Ciobotea Viorel, din comuna Covăsînț, raionul Arad. Și președinta noastră de unitate a meritat această cinste".

Colț de interior — casă țărănească — Izvorul Crișului.

Îl cunoașteți?

Tot cotrobăind prin arhiva Școlii medii nr. 1 din Mărășești, am dat și peste această foaie personală. Cine și cum a întocmit-o nu știu.

Vă las s-o citiți singuri:

Foaie personală
Numele: *Stoica*
Pronumele. *Constantin*
Vîrsta. *13 ani*

Ocupația. *Elev (în timpul liber), chiulangiu (în timpul școlii)*

Semne particulare.: *Cînd nu-l vede cineva cunoscut, scoate pe nas și pe gură fum de... Mărășești!*

Observații: *Are cîteva ticuri nervoase; de pildă, atunci cînd e scos la lecție și întrebat, răspunde în mod automat:*

„A... a... am uitat!" ...În general, reacționează în felul acesta ori de cîte ori i se pun întrebări. (Odată, un părinte venit în clasă l-a întrebat: „Cum te cheamă?" Atunci, Stoica, în virtutea obișnuinței, a dat unul din răspunsurile sale stereotipe: „A... am... uitat!" Cetățeanul a rămas foarte surprins. Pe urmă însă, cînd a aflat cum a „contractat boala", a izbucnit în rîs).

Domiciliul. *În piață și acasă cînd sînt ore la școală și la școală (în timpul liber). Mai are și cîteva domicilii puțin cunoscute, ca, de pildă, sub bancă (cînd nu știe lecția) sau în magazia de lemne (cînd chiulește și n-are timp s-o șteargă din școală).*

*

N. A.: *Sper că, trecînd prin orașul Mărășești, îl veți recunoaște ușor pe eroul din fișa de mai sus. Dar trebuie să vă grăbiți. Am aflat că băieții din clasa lui îi pregătesc o surpriză. E vorba de o schimbare de fișă sau așa ceva...*

ȘTEFAN ZAIDES

Întîmplări ciudate

GICA IUTEŞ

Desene de N. Zamfir

O dată pe săptămînă, mătuşa făcea mare scuturătură în odăile de sus şi-l lua pe Lucă să-i ajute la lustruitul podelelor.

Dacă se întîmpla cumva ca băiatul să ridice ochii din podea şi să privească o clipă la minunăţiile care se puteau vedea prin odăi, mătuşa îl îndesa înciudată cu nasul în şomoiogul de cîrpe care miroseau a ceară şi a terepentină.

— Unde caşti gura? La cai verzi pe pereţi?

Ce bine îi părea atunci lui conu Cristu!

Întotdeauna, cît ţinea curăţatul odăilor, el umbla pas cu pas după Lucă, de parcă ar fi pîndit doi hoţi care voiau să-i fure ceva. Cu scufia cu ciucurele care i se bălăbănea pe lîngă ureche, în halatul lung şi vişiniu, încălţat cu pîslarii cei cadrilaţi, umbla de colo pînă colo bocănind din baston şi mormăind mereu: „că pe ici nu-i lustruit, că pe colo a rămas un fir de praf". Tremura de bucurie, chiţcăind ca un şobolan, cînd vedea cum îl vîră pe Lucă cu nasul în cîrpa de frecat.

— Aşa! Învaţă-l să fie harnic, broscoiul! Să facă treaba cum se cuvine! Şi bătea înveselit cu bastonul lui cu mîner de argint în podea.

Pe Lucă îl podideau lacrimile de umilinţă şi, tîrîndu-se în genunchi în urma şomoiogului puturos, făurea cele mai groaznice planuri de răzbunare. Se gîndea să strîngă o sută de gogii şi să le dea drumul în patul lui conu Cristu!... Să-i pună un şoarece mort în ceainicul pe care i-l ducea mătuşa în fiecare seară... Ori mai bine să caute un şarpe şi să i-l vîre în pilota de puf pe care-o scotea mătuşa dimineaţa la aerisit...

Cînd isprăvea de scornit cea mai cumplită răzbunare, podelele luceau ca oglinda.

Urma ştersul prafului din odaie în odaie. Ce frumoase erau odăile!... Erau cinci de toate. Dar se făcea curăţenie numai în patru din ele. Uşa uneia era încuiată totdeauna şi Lucă nu mai putea de curiozitate. Ce putea să fie acolo?

Îl întrebase şi pe Tomeca. Dar Tomeca tocmai băuse, băuse zdravăn, foc!...

— Ce-i în odaia încuiată? răspunsese el în bătaie de joc. Acolo trebuie să fie Talpa iadului, care stă călare pe un lădoi cu aur şi-l păzeşte. Noi muncim, conu Cristu vinde tot ceea ce muncim, Băcăleanu cumpără şi-i dă aurul lui conu Cristu. Iar conu Cristu i-l dă Tălpii iadului să-l vîre în lădoi.

Aşa era Tomeca! Vorbea în dodii, adeseori!

Într-o zi, Lucă o întrebase chiar pe mătuşă. Ea se uitase ţintă la dînsul o clipă, ca şi cum ar fi stat în cumpănă, dacă să-i spună sau nu. Apoi îi spusese fără mînie:

— Nu-i treaba ta ce-i acolo. E o odaie în care a stat „cineva".

„Cineva"? Cine o fi fost acel „cineva?"

Cea mai frumoasă odaie din toate era salonul. Aici era un candelabru cu ţurţuri de sticlă lungi şi tremurători. Era de-ajuns să calci mai apăsat pe podea, că ţurţurii aceştia străvezii se loveau unii de alţii, scoţînd clinchete uşoare şi dulci ca sunetul unor clopoţei de argint.

Şi cînd, prin draperiile groase de culoarea lămîii se strecurau razele soarelui, candelabrul scînteia atît de minunat, aruncînd curcubeie pe pereţii frumos zugrăviţi cu mici trandafiri roz...

Între cele două ferestre mari, zăbrelite, erau trei tablouri. Pe două dintre ele le ştergea de praf însuşi conu Cristu. Mătuşa n-avea voie să le atingă nici măcar cu pămătuful de pene.

Ea lua unul din scaunele de piele bătute cu ţinte aurite. Îşi deznoda şorţul de dinainte, îl aşternea pe scaun şi-l ridica de subţiori pe conu Cristu ajutîndu-l ca să urce, să ajungă pînă la primul tablou. Apoi, împreună cu Lucă, trebuiau să ţină de scaun cu amîndouă mîinile, ca nu cumva să se clatine şi să se răstoarne cu dînsul.

Tabloul îl înfăţişa pe conu Cristu pe vremea tinereţii lui, cînd fusese prefect de judeţ. Totdeauna, întîi se ştergea de praf tabloul acesta. Ce semeţ fusese pe atunci conu Cristu. Capul şi-l ţinea drept, nu-i tremura ca acum. Nu mai semăna de loc, de cît poate la sprincene, care-i rămăseseră tot atît de negre şi îmbinate. Acolo, în tablou, ţinea capul mîndru în sus şi de-o parte şi alta a nasului purta mustaţă subţire, în furculiţă. Avea fundă albă la gît, haine negre, iar mîinile se rezemau pe un bastonaş subţire cu măciulie lunguiaţă ca o pară.

După ce conu Cristu se ştergea de praf fără să scoată un cuvînt, mătuşa trebuia să-l dea jos, să mute scaunul sub cel de-al doilea tablou. Şi pe acesta îl curăţa, tot cu mîna lui, cu aceeaşi atenţie încordată. Tabloul acesta înfăţişa o frumoasă doamnă cu părul negru ridicat pe cap ca un ceaunel cu fundu-n sus. Doamna purta la rochia neagră un guleraş atît de scrobit încît capul parcă-i ieşea dintr-o farfurie adîncă. Fusta largă era atît de curmată la mijloc, că îţi se părea că la cea mai mică mişcare s-ar fi putut rupe în două, cu mare uşurinţă.

Conu Cristu o ştergea gingaş cu pămătuful pe obraz, pe urmă pe gulerul care semăna cu o farfurie adîncă şi cînd ajungea la faldurile fustei, lacrimi mari şi dese îi izvorau din ochi.

— Melania! suspina el plin de jale. Scumpa mea soţie! De ce m-ai părăsit şi m-ai lăsat singur pe lume?

Prima oră cînd auzise, Lucă fusese cît pe ce să bufnească în rîs. I se părea caraghios, ca un om bătrîn să se plîngă c-a rămas singur pe lume. Dar pofta de rîs îi trecea îndată; ca la semnal, ştiut parcă dinainte, mătuşa pornea şi ea pe plîns.

Lucă o privea prostit. Se vedea cît de colo că din ochi nu-i iese măcar o lacrimă! Cu timpul însă începu să se obişnuiască cu asemenea comedie. Asta se petrecea mereu în fiecare săptămînă şi el înţelese în cele din urmă, că mătuşa se străduieşte să-i facă pe plac stăpînului. Căci îndată ce lui conu Cristu îi secau lacrimile, şi poruncea mînios;

— Na, şterge-l tu pe ăla! — mătuşii îi trecea ca prin farmec plînsul. Se grăbea să se urce pe scaun în faţa celui de-al treilea tablou. Niciodată, conu Cristu nu ştergea de praf tabloul acesta.

— Cine e ăsta, mătuşă? o întrebase Lucă în şoaptă o dată.

— Cineva, îi răspunse ea tot în şoaptă şi-l împinsese departe de dînsa cu coada lungă a pămătufului.

Tabloul înfăţişa un ofiţer tînăr şi chipeş, care semăna leit cu conu Cristu cînd era tînăr.

Lucă privea întotdeauna chipul tînăr al ofiţerului cu teamă. O putere ciudată îl atrăgea parcă să-l privească într-una şi din ce-l privea, un simţămînt necunoscut de nelinişte şi teamă punea stăpînire pe dînsul. Şi ori de cîte ori îl privea îşi amintea de seara aceea.

Tomeca era mai beat ca de obicei. Asta se vedea pentru că se trîntise în faţa grajdului, în ploaie, şi nu se ridica de loc să intre înăuntru.

— De ce bei, nene Tomeca, de ce? O să-ţi ardă maţele... Haide să ne culcăm. Mă culc şi eu la matale în grajd. Am să-ţi spun o poveste.

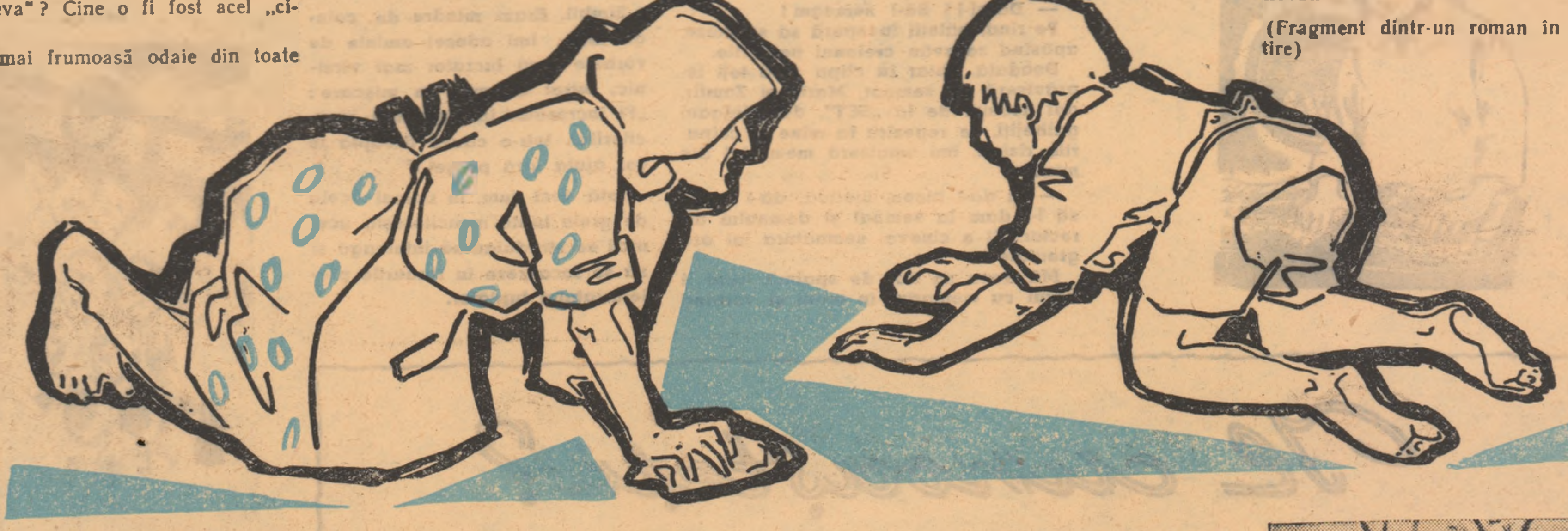
Ochii lui tulburi se limpeziseră pentru o clipă. Se ridicase ascultător şi sprijinindu-se de umărul lui intrase în grajd.

— Ce poveste frumoasă ştii tu, Lucă? Ce poveste ştii? şi izbucnind în plîns îl luase în braţe vorbind fără şir.

— Tu, tu ştii cea mai frumoasă poveste? Tu ar fi trebuit să fii copilul meu, băieţaşul meu! Măicuţa ta a fost o porumbiţă curată şi albă... Dar mi-a luat-o! Emilian mi-a luat-o! Am vrut să fac o nuntă mare!... Să plec la fabrică, la Braşov. Că sînt mecanic, băiete... Nu servitor la ferma lui Crisanta! Meseria mea a fost brăţară de aur!... Dar mi-a furat-o, tot cîinele de Emilian. Pe mine m-au trimis pe front, şi el a rămas să-şi bată joc de frumuseţea ei!... A aruncat-o pe drumuri, copilaşule! Te-a lăsat pe tine fără tată, băieţelule!... Of!... Of!... Ce vinovat e şi unchi-tău, Gavrilă... Ce păcat a făcut, c-a lăsat-o fără apărare. Cînd m-am întors, uite cum m-am întors! Fără un picior! Şi pe ea cum am găsit-o... Vorbind cu îngerii din cer, servitoare la Păltăguţă!

Din lacrimile şi deznădejdea acestui om, ameţit de rachiu, Lucă presimţi că mama lui trecuse printr-o suferinţă cumplită, de care „cineva" era vinovat.

(Fragment dintr-un roman în pregătire)

CITIŢI ACESTE CĂRŢI * CITIŢI ACESTE CĂRŢI

Vă recomandăm:

Viorica Huber — De ce nu mai are puricele potcoave; Constantin Nonea — Copii, babe şi moşnegi; Călin Gruia — Minunata împărăţie cu palate de hîrtie; Méhés György — Paloşul neînfrînt; Leonid Petrescu — Minuni în eprubetă; V. Korolenko — Povestea unui contemporan; Ştefan Luca — Ani de şcoală.

Am auzit că pentru serbarea pe care o veţi da, aveţi nevoie de cîteva poezii. V-aş putea da eu un sfat. Mergeţi la librărie şi cereţi cartea aceea cu copertă verde, intitulată „Glasuri dragi". Este o carte cu poezii de E. Trutneva. Scriitoarea sovietică Trutneva a închinat copiilor multe versuri pline de gingăşie şi veselie. Cartea despre care vă vorbeam cuprinde un mozaic de versuri traduse în romîneşte pentru voi. Sînt acolo poezii care vorbesc despre frumuseţea pădurilor şi a florilor, despre roşeaţa din obrajii sfioşi ai fragilor.

Mai sînt în carte versuri care vorbesc despre copii ca voi, care, în zilele cînd patria lor era în pericol, s-au purtat vitejeşte. În poezia „Pionierul", aflăm cum ostaşii sovietici îi gonesc pe duşman dintr-un oraş distrus şi văd un steag roşu înălţat pe ruine. Este steagul roşu pe care un pionier l-a păzit şi l-a păstrat să nu cadă în mîini vrăjmaşe. O altă poezie ne vorbeşte despre Vania Adrianov — un mic erou. Vania arată drumul spre duşman unui detaşament de soldaţi. Urmează apoi versuri despre viaţa copiilor din zilele paşnice. Despre veselia taberelor de pionieri şi despre călătoriile din vacanţă. E cuprinsă în această carte o lume întreagă, lumea copiilor cinstiţi care se joacă şi învaţă de mici să muncească, lumea unor copii care la nevoie ştiu să fie de folos patriei. Deschideţi portiţa fermecată a acestei lumi!

ELENA DRAGOŞ

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

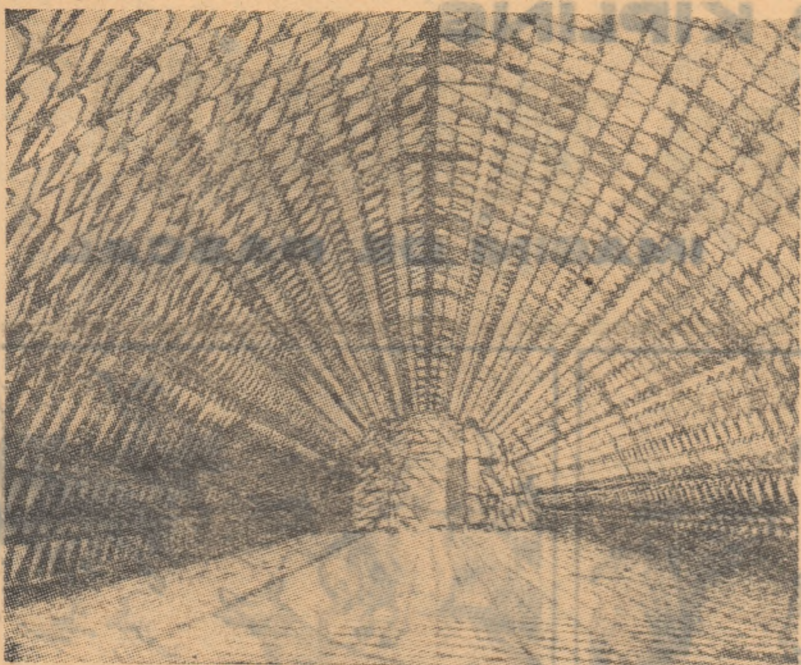
Brotăcel, un copil rătăcit în junglă, e înfiat de o familie de lupi, care-l cresc şi-l apără de tigrul Shere-Khan. Încep o mulţime de peripeţii. La un moment dat, el află că în haită se pregăteşte înlăturarea lui Akela şi prinderea lui Brotăcel de către tigrul Shere-Khan. Pentru a lupta împotriva lor, Brotăcel se înarmează cu „floarea roşie“ — focul şi îl pedepseşte pe tigrul Shere-Khan, apoi se duce în sat unde e recunoscut de mama lui. Se deprinde cu viaţa oamenilor. De duşmani însă n-a scăpat. În afară de tigrul Shere-Khan, mai are unul nou: lăudărosul vînător Buldeo.

RUDYARD KIPLING

„CARTEA JUNGLEI“

IMAGINI DE PASCAL

Un grajd... fenomenal

La Hruscovonv nad Jevisovku (Cehoslovacia) s-au construit două grajduri fără... stîlpi de susţinere şi fără grinzi! Acoperişul în formă de boltă, lung de 80 m şi lat de 11, e făcut din romburi de cherestea prinse în... clame.

Cîrtiţe mecanice

Anul acesta a apărut pentru prima oară în lume o maşină care poate săpa puţuri de mină cu un diametru de 6 metri pînă la o adîncime de 800 metri. Maşina a fost construită de uzinele de construcţii de maşini grele din Urali. Aceeaşi întreprindere a creat o presă nouă de 10.000 tone şi cel mai puternic bluming din Europa, care va produce 2 milioane tone de laminate pe an.

O uzină din oraşul Sverdlovsk a început să producă în serie maşini de forat autopropulsate — adevărate cîrtiţe mecanice care pot pătrunde pînă la cîţiva kilometri în pămînt.

Cine e „Smîk"?

In atelierele Biroului Central de Construcţii al Industriei de Automobile şi Tractoare din Polonia a fost construit un microautomobil — turism, denumit „Smik". El este înzestrat cu un motor de motocicletă, marca „Iunak", care are o capacitate cilindrică de 350 cm cubi. Au-

tomobilul are locuri pentru două persoane mature şi doi copii. Uşa automobilului se deschide înainte. Viteza maximă este de 80 km pe oră. Consumul de benzină e de 5 litri la o sută de km. In prezent „Smik" este supus probelor.

Un „uriaş"

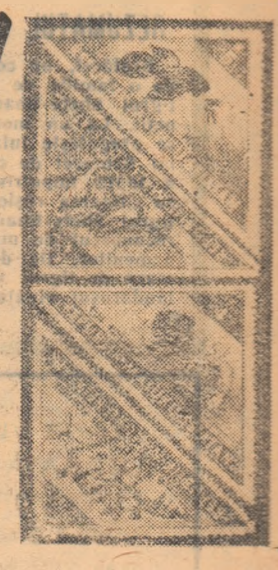
In India a fost terminată construcţia giganticului stăvilar de la Hirakuda, de pe fluviul Mahanadi (statul Orissa), construcţie care a durat 8 ani. Acesta e cel mai lung stăvilar din lume. Uriaşa construcţie împreună cu utilajul ei, a fost înfăptuită în întregime de ingineri indieni. Stăvilarul va pune capăt inundaţiilor distrugătoare de pe urma

cărora au avut mult de suferit locuitorii din statul Orissa; el va permite irigarea cu apele fluviului a raioanelor secetoase şi va da ţării mai multă energie electrică.

Hidrocentrala electrică de pe stăvilar va produce peste 1.200.000.000 kilowat-ore de curent electric pe an. Ea va alimenta o mulţime de uzine şi fabrici de bumbac mai mici, precum şi marile uzine de aluminiu şi turnătoriile de oţel aflate în partea locului.

Filatelie

Fără îndoială că vă plac mult mărcile cu subiecte din floră şi faună. Cînd le găsiţi, le aranjaţi cu satisfacţie în colecţia voastră. Despre mărcile din Malaku Selatan au auzit poate mulţi dintre cititorii acestor rînduri. Sînt frumoase, ce e drept! In desenele lor admirăm fluturi, păsări şi alte vieţuitoare de pe îndepărtate meleaguri. Ştiţi unde se află acest stat? In primul rînd, amintim că este vorba de un stat.... care de fapt nu-i stat.

După ce poporul indonezian şi-a cucerit libertatea, uneltirile cercurilor colonialiste olandeze au încercat în repetate rînduri — şi încearcă şi azi — să-i submineze unitatea. Intr-una din regiunile Indoneziei, grupul insulelor Moluce, a fost constituit la un moment dat un aşa-zis stat „independent", căruia i s-a dat denumirea de Maluku Selatan. Trăinicia acestui stat, nerecunoscut de nici o ţară nici măcar de Olanda este atît de slabă, încît el a fost înfiinţat şi desfiinţat de mai multe ori. Conducătorii lui, care nu se bucură de sprijinul poporului, au fost pe rînd mai mulţi şefi ai bandelor teroriste ale Dar-ul-Islamului

Aşa-zisa „Republică a Molucelor de sud" sau Maluku Selatan a avut deosebita grijă de a emite şi mărci poştale. Ele nu sînt însă cu adevărat poştale, pentru că n-au avut şi nu au nici o circulaţie.

Mărcile din Maluku Selatan nu-şi au deci locul într-o colecţie filatelică propriu-zisă. Ele au numai un rol pur decorativ, pentru că, e drept, sînt atrăgătoare

VAL. TEBEICA

ŞTIINŢA

33 m. LIBER

22 august 1956 — 26,00 sec.

19 august 1957 — 22,8 sec.

9 februarie 1958 — 22,1 sec.

E cam ciudat să începi un articol în felul acesta. Dar tocmai aceste cifre m-au făcut să-l scriu.

Era în vara anului 1956. Stăteam pe marginea bazinului de înot de la Palatul pionierilor şi priveam. Priveam la copii. Nu pot spune că pe Miky Zager, despre care am să încerc să vă povestesc, l-am deosebit printre înotători; nu! Aş putea spune însă că l-am deosebit printre cei care se bălăceau. Deşi încă de pe atunci Miky făcea parte din echipa de copii a „Recoltei", era totuşi... începător.

— Miky, la duş... Acum la încălzire... Fii atent la mine. — Aşa l-auzeam mereu pe tovarăşul antrenor Carol Beer. Miky pe atunci era bun prieten cu indisciplina, cu neatenţia. Au urmat însă zile de muncă, de antrenamente.

Peste cîteva săptămîni l-am văzut din nou pe Miky Zager. Era la concursul de nataţie „Cupa Scînteii pionierului" ediţia a VI-a. Disciplinat, atent, numai „ochi şi urechi" la semnalul starterului. Şi rezultatul? La categoria I-a (Miky abia împlinise 9 ani), 33 m liber, se clasează pe... primul loc. Timpul? 26 secunde. După fiecare victorie spectatorii îşi făceau „datoria", aplaudau. Miky învăţase să cunoască cînd era vorba de joacă şi cînd trebuia să fie serios. Şi, atunci cînd trebuia, Miky ştia să lupte pentru victorie.

A mai trecut un an. Despre Miky Zager am şi uitat. El însă nu a uitat de înot, de antrenamente. Şi, odată cu vara, a venit şi concursul de nataţie. Şi aci l-am reintîlnit pe Miky. Era un Miky nou însă. Cu toate că erau copii mai mari ca el, Miky devenise căpitanul echipei. Cînd tovarăşul antrenor lipsea, Miky era cel care însufleţea discuţiile. Băieţii din echipa lui sînt prieteni, sînt uniţi. Şi de multe ori, cînd Miky credea că nu mai are nimic de învăţat, cînd succesele sportive îl făceau prea mîndru, prietenii, colegii de echipă îi săreau în ajutor.

— Nu e bine aşa, îl sfătuia Doina Puşcaşu. Ce fel de căpitan eşti tu? Dacă vor face toţi la fel?

La început, Miky credea că toate acestea i se cuvin, pentru că el e primul întotdeauna. Dar pe urmă îi veniră în minte cuvintele Doinei. „Nu, nu e bine".

A sosit şi ziua desfăşurării ediţiei a VII-a a Concursului de Nataţie „Cupa Scînteii pionierului". Miky — de data aceasta, proaspăt pionier — luptă cu mai multă dîrzenie şi, la capătul celor 33 de metri, înotînd „liber", se depăşi pe sine însuşi realizînd un timp record de: 22,8 sec. După concurs am stat timp îndelungat de vorbă. „Asta este primul succes adus cravatei mele", mi-a spus el atunci... Primul!...

Zilele trecute, la bazinul acoperit Floreasca a avut loc o întrecere între echipele de copii din Bucureşti, unde Miky a ocupat din nou primul loc, la proba de 33 m liber. El a „scos" timpul de 22,1 sec.

Acum, Miky şi ceilalţi pionieri de la Asociaţia „Recolta" se antrenează mereu. Numai prin muncă vin victoriile!

GETA COSTIN

SPORT

La Russe

In cinstea „Zilei Internaţionale a Femeii", la Russe (R. P. Bulgaria) se desfăşoară un turneu internaţional de tenis de masă.

Echipa noastră feminină a repurtat pînă în prezent două frumoase victorii. In jocul de vineri seara — primul joc disputat — R.P.R. a întrecut cu scorul de 3—2 formaţia U.R.S.S.

Georgeta Pitică, una din tinerele noastre jucătoare, a avut o formă deosebită şi a contribuit în mare măsură la victoria obţinută.

Următorul meci s-a disputat între echipa R.P.R. şi formaţia R. D. Germane, pe care a întrecut-o cu excelentul scor de 3—0!

Iată şi alte cîteva rezultate înregistrate: R. P. Ungară — Russe 3—0; R. P. Ungară — U.R.S.S. 3—0; R. P. Bulgaria — R. D. Germană 3—1.

Spaski: cea mai frumoasă partidă a turneului

Al XXV-lea Campionat de şah al U.R.S.S. a luat sfîrşit.

La Riga (R. S. S. Letonă) a avut loc festivitatea de închidere. Marele maestru Mihail Tal, cîştigătorul campionatului — a primit premiul special instituit de guvernul R. S. S. Letone. Marele maestru Boris Spaski, din Leningrad, a primit premiul pentru cea mai frumoasă partidă a turneului.

6—3 pentru canadieni...

La 14 februarie, la Stocholm (Suedia), echipa reprezentativă de hokei a Canadei — sosită în Europa pentru Campionatele mondiale — de la Oslo — a întîlnit echipa Suediei. Meciul s-a terminat — în urma unui frumos joc — cu hotărîtorul scor de 6—3, care i-a consacrat pe canadieni ca învingători.

Fotbal

● *Petrolul-Ploeşti şi-a încheiat turneul în Egipt jucînd la Tanta cu selecţionata acestui oraş pe care a învins-o cu 2—0.*

Fotbaliştii romîni au plecat în Siria unde vor susţine mai multe întîlniri.

● *Echipa de fotbal Progresul Bucureşti a susţinut duminica trecută un meci amical cu echipa Dinamo-Obor. Intîlnirea s-a încheiat cu victoria celor de la Progresul, care au impus — printr-un joc frumos şi tehnic — scorul de 4—2*

2 MARTIE
ZIUA ALEGERILOR DE DEPUTAȚI IN SFATURILE POPULARE

După amiaza

Comănești. Școala medie mixtă nr. 1. Aici va fi secție de votare. Pregătirile au început... Alături de cei mari sînt și copiii.

In fiecare după amiază cîte doi pionieri sînt de serviciu. Ei ajută pe bătrîni să se găsescă pe liste. Dar cîte nu sînt de făcut la o secție de votare... Podoleanu Leana și Petrescu Elena lucrează un fotomontaj. Balmeș Rodica, Prisăcaru Valeria, Biogini Gheorghe și alții fac lozinci, lipesc afișe.

Pionierii de la Școala medie mixtă nr. 1 din Comănești vor ca secția de votare de la școala lor să fie cea mai frumoasă.

Și cu siguranță că vor reuși.

SERBARI

- Drugă Gh. Gheorghe din comuna Mărgineni-Bacău: „Pionierii clasei a VI-a pregătesc piesa „Arendașul romîn" de I. L. Caragiale. In rolurile principale sînt: Flot Ion, Palade Romeo, Drugă D. Gheorghe".
- Toma Nicolaie, din comuna Buzescu, raionul Alexandria: „Pentru serbarea în cinstea alegerilor am și pregătit cele mai frumoase dansuri naționale: „Frunza", „Țarina", „Baraboiul", „Cotita" și „Ariciul"...
- Rîmbu Revișoara din comuna Brănești-Pucioasa; „Brigada noastră artistică se pregătește de zor. Vrem ca spectacolele pe care le vom da să placă celor care votează — părinții, frații și surorile noastre mai mari".
- Buștea Maria, comuna Gurasada-Hunedoara: „Echipa noastră de dansuri a pregătit dansuri pe melodii populare locale. Primul spectacol l-am dat la Casa alegătorului".

Sînt 60 la un loc

Ați auzit despre această orchestră de acordeoane? Incă nu? Atunci aflați că ea numără peste 60 de copii, între 7 și 13 ani. Pînă în prezent au dat cîteva spectacole la ei în oraș — Tg. Mureș. Iar acum? Acum pregătesc un spectacol închinat alegerilor

Acolo unde sînt stăpîni imperialiștii

● *Nu de mult populația pașnică a unei localități din Tunisia, Sakiet-Sidi Yusef a fost victima unui bombardament al aviației franceze. Acest atac barbar a adus pierderi foarte mari locuitorilor — case și bunuri distruse, nenumărați morți și răniți. În Maroc și Siria, în Egipt, chiar și în Anglia, presa oficială, organizațiile de masă, reprezentanți ai statului au luat atitudine de protest împotriva acestui atac sălbatic. În Franța au avut loc nenumărate adunări și manifestații în care comuniștii francezi și diferite personalități progresiste au condamnat actele de violență ale statului francez față de popoarele din colonii.*

● *De trei ani continuă războiul sîngeros din Algeria. Pînă acum colonizatorii, în numele „civilizației" și a „ordinei" ce vor s-o instaleze în statele africane, au ucis peste 500.000 de oameni din rîndul populației băștinașe. Dar poporul algerian luptă cu îndîrjire și credință în victoria lor.*

În fotografie: Ostași din armata națională de eliberare, într-unul din satele pe unde, cu puține clipe înainte, au trecut „civilizatorii" colonialiști francezi.

23 FEBRUARIE
ZIUA ARMATEI SOVIETICE

IRAKLI TOIDZE — Crescut în pace!

SLAVA

Pluteau văpăile amurgului pe Volga. Pe colina „Mamaev" era liniște, o liniște atît de adîncă, incît mă temeam ca lăstunii care spintecau văzduhul să n-o sfîșie cumva. Și, în fața noastră, Stalingradul.

Stăteam alături de Slava, colegul meu de universitate și priveam panglica albastră a Volgăi, înflorată de apusul sîngeriu. Slava își ținea o mînă în buzunar și-și legăna picioarele, care-și meritau numele, pentru că mergea cu ele. Slava Tișcenko, era student la filologie. Era din Stalingrad. Slava Tișcenko avea o mînă de cauciuc, iar picioarele, de la genunchi în jos — de lemn. Nu se cunoștea. Mergea la fel de bine ca mine. Iar de scris, slavă domnului, nu mulți il întreceau. Acum stătea gînditor și privea lăstunii ce scoteau țipete scurte, lunecînd pe nesfîrșitul albastru. Mi-a spus încet, mutîndu-și privirea în pămînt:

— Aici... — nu știu dacă ți-am spus... — tata...

Și vocea i s-a înmuiat, topindu-se parcă o dată cu amurgul.

— Eu, la fel...

Am înțeles. Pe colina Mamaev murise comandantul de pluton Vladimir Tișcenko, iar soldatul Slava Tișcenko își pierduse picioarele și o mînă.

Am coborît încet spre oraș și am pornit pe strada largă ca un bulevard. Intr-un părculeț care răspîndea mirosul dulce, amețitor de liliac, copiii se jucau gălăgios.

— Aici m-am jucat și eu cînd eram copil. Vezi tufișul acela de liliac? Nu știu cum de-a rămas teafăr. Pe aici a fost un iad.

Lui Slava i-a venit chef de vorbă. Ne așezăm din nou pe o bancă și simt că Slava vrea să-mi povestească ceva pe care eu îl aștept de mult.

Eram la ora de literatură rusă, cînd a venit primul bombardament. Totul a început pe neașteptate: S-au zguduit pereții școlii. Geamurile au zornăit. Bîzîitul avioanelor — amestecat cu bubuiturile exploziilor, cu țipetele copiilor și gemetele răniților — ne îngrozea. Am fugit pe stradă. Prin parcuri nu mai erau copii — erau numai cadavre. Clădirile — surpate. La un colț l-am întîlnit pe dirijorul orchestrei simfonice a uzinei de tractoare. Casa lui nu mai era. Era un morman de cărămizi. M-am dus acasă într-un suflet. La noi era o zarvă de nedescris. Mama rupea cearșafurile în fîșii pentru răniți. Aș fi vrut să plîng, dar nu puteam. Și mi-a venit deodată gîndul care mă muncise în drum spre casă: „Mă duc la comisariatul militar".

— Du-te, mi-a zis mama.

Si-a acoperit fața cu o fîșie de cearșaf. N-am mai văzut-o după aceea pînă la sfîrșitul războiului. A lucrat în spatele frontului. A venit iarna. Deprinsesem binișor tainele milităriei. Eram unul dintre cei mai buni grenadieri. Nu mă mai speria nici moartea. Eram numai ură împotriva dușmanilor de la marginea orașului. Vezi casa asta? Dac-ai ști de cîte ori a trecut dintr-o mînă în alta! Era numai ruine. Imi amintesc ca azi. Dimineața aceea de plumb cobora obosită peste dărîmături. Oamenii erau sfîrșiți de oboseală. De cu seară luasem clădirea și de atunci n-am mai dat-o. După bombardamentele turbate, liniștea asta mi se părea atît de nefirească, ba chiar înfricoșătoare. Căci liniștea-n război nu-i decît o pauză pentru fum, ca să se ridice, și pentru cei răniți, ca să moară. Stăteam cu ochii întredeschiși și priveam fumul dezlînat ce se înălța sinistru din ruine. Acolo a fost o școală, un parc, o statuie... Incercam să-mi reconstitui viața trăită cu trei luni în urmă. Și mi-a venit să plîng. Dar lacrima mi-a rămas țintuită în ochi. Auzeam niște bocănituri. Da, intr-adevăr, era un neamț. Scormonea grăbit, îngropînd o mină sub clădire. A aprins fitilul. Dacă m-ai întreba, n-aș ști să-ți spun ce-am simțit. M-am pomenit jos. Căzătura mea l-a speriat grozav pe neamț. Mi-am ars mîna cu fitilul, dar l-am oprit pe neamț. L-am adus plocon. Dacă nu auzeam? Piereau treizeci de-ai noștri. Se dărîma și clădirea. Un obiectiv mai puțin.

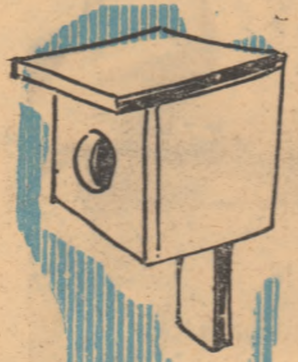
Spre seară, l-am întîlnit pe tata. Imi venea să țip de bucurie. Peste două zile am trecut în plutonul lui. S-a început ofensiva. Tata... în prima zi. Eu am fost rănit în aceeași zi, dar mai spre seară. Il văzusem pe tata suind colina. L-am văzut și căzînd. Tu știi că pe fiecare metru pătrat de pe colina Mamaev sînt mai mult de o mie de schije?...

...Pașii bocăneau straniu pe trotuar. Dinspre Volga, se auzea sunetul unui vas de pasageri, însoțit de melodia unei armonici. După un colț era blocul unde locuia Slava cu mama lui.

— Unde ați întîrziat atît, Slava? l-a mustrat Evdokia Pavlovna pe Slava. Nu-i frumos să ții musafirul flămînd. De la două n-ați luat nimic în gură.

DUȚA LAURENȚIU

construiți-vă singuri

O căsuță pentru păsărele

Din scîndurele groase de 4—5 mm tăiați mai întîi două bucăți după dimensiunile din fig. 3, (pereții laterali), o bucată ca în fig. 2, o bucată în formă de dreptunghi cu baza de 120 mm și lungimea de 130 mm (podeaua), o bucată cu dimensiunile de 140x130 (acoperișul) și... atît.

După ce ați făcut toate acestea, mai tăiați o stinghie fixatoare cu dimensiunile de 250x20 și treceți la montarea căsuței, folosind țintișoare potrivite cu grosimea lemnului. Montarea se face ca în fig. 1.

Atenție! Nu uitați să tăiați în dreptunghiul fațadei (scîndura cu dimensiunile 110x120) un cerc cu centrul la întretăierea diagonalelor și cu diametrul de 50 milimetri.

O lampă de masă

Lampa de masă se compune dintr-un postament, un suport-bec, un abajur și un sistem electric. Postamentul se confecționează din lemn de tei sau placaj, după dimensiunile din schiță. Suportul becului se face dintr-un tub de carton cu diametrul de 15—25 mm, care poate fi găsit la sulurile de hîrtie care se vînd în librării. Din sîrmă de 1,5 mm diametru se construiește scheletul abajurului, iar din hîrtie cartonată, se confecționează abajurul care îmbracă scheletul de sîrmă.

Sistemul electric se compune dintr-un soclu (fasung) pentru bec, un fir electric, un ștecher și un bec de 25 W; toate acestea se găsesc la magazinele de specialitate. Firul străbate suportul becului; un capăt al lui se leagă de soclul becului, iar celălalt capăt se leagă de ștecher. Legăturile nu sînt deloc greu de făcut, însă necesită puțină atenție.

Mai rămîne acum să vopsiți lampa și să faceți pe abajur desene după gustul vostru.

O macara simplă

Binecunoscutul principiu al scripetelui și al macaralei poate fi aplicat la construcția macaralei simple pe care o indicăm mai jos. Macaraua se compune din: postament (1), distanțier (2), corpul macaralei (3) și sistemul scripete (4—5). Toate piesele acestea le veți confecționa din lemn de tei sau placaj iar axul scripetelor din sîrmă de 1—2 mm diametru. Pentru cele două mosoare care formează sistemul scripete puteți utiliza mosoare de ață vechi. Unirea lor o veți face cu o bucată de ață care se termină cu un cîrlig de sîrmă. Construcția, deși simplă, trebuie realizată cu atenție, pentru ca să funcționeze în bune condiții.

Macaraua aceasta o puteți dărui școlii, servind ca material demonstrativ la lecțiile de fizică.

O surpriză

Ziua de 8 Martie este aproape. Să facem o bucurie mamelor noastre, confecționînd singuri forme de prăjituri. Și de astădată utilizăm tabla cutiilor de conserve, din care tăiem fîșii cît mai lungi, late de 25 mm. O margine a fîșiei se îndoaie pe lățimea de 5 mm. și se bate bine cu un ciocan de lemn.

Forma dorită o desenați în mărime naturală pe o foaie de hîrtie. După acest desen îndoiți tabla cu ajutorul unui cleștișor și lipiți capetele prin cositorire sau prindere. Aveți grijă să evitați pe cît posibil colțurile ascuțite. La sfîrșit, puteți fixa deasupra fiecărei forme cîte un mîner făcut dintr-o fîșie de tablă, la care îndoiți în prealabil ambele margini, ca mai sus.

În afară de formele din desenul alăturat, puteți imagina și altele, cît mai originale.

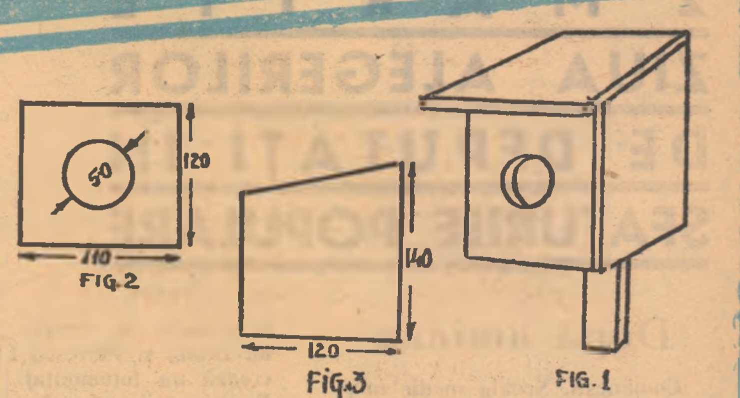
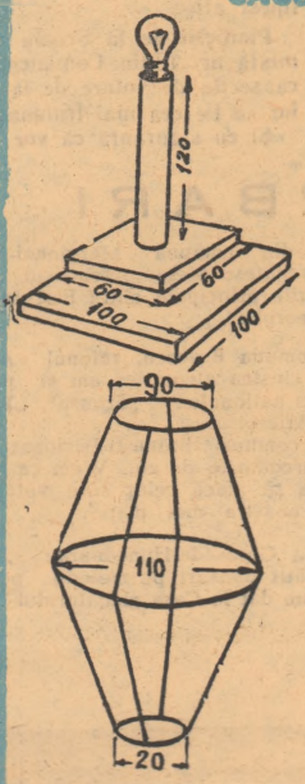
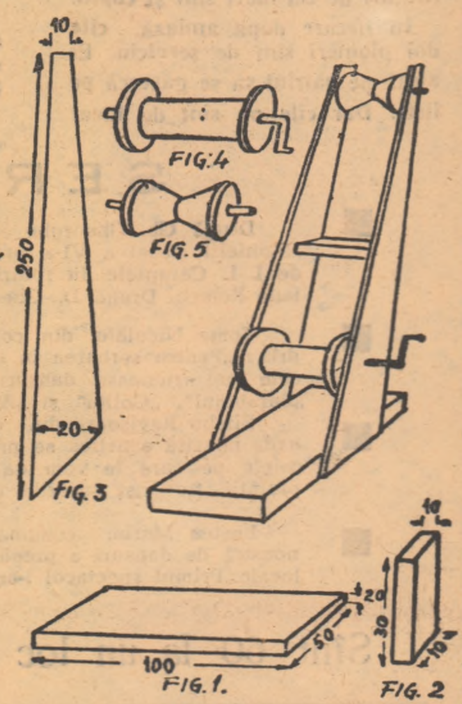

FIG. 2 FIG. 3 FIG. 1

CĂSUȚĂ PENTRU PĂSĂRELE

LAMPĂ

MACARA SIMPLĂ

FORME PENTRU BISCUIȚI

PĂRINȚI ȘI COPII, REȚINEȚI!

COLEGIUL DE REDACȚIE: Albinescu Elena, Bistrițeanu Alexandru, M. Breslașu; B. Caragiale; Călin Marin; B. Grigoriu; Iliescu Constantin, I. Lessen; Valer Novacu; Octav Pancu-Iași; Rusu Maria; Sîrbu Ștefan; A. Weiss și N. Zamfir.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București. Piața „Scînteii" tel. 7.60.10, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.